

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **F., a. s., IČO: X**
sídlem X

zastoupený advokátem Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem,
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. MHMP 1492560/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 10. 2022 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. MHMP 1492560/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 2 ze dne 8. 4. 2022, č. j. MCP2/163931/2022/OSA-OPR/Cap (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný shledal, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 6 písm. c) obecně závazné vyhlášky č. 5/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na území hlavního města Prahy a systém nakládání se stavebním odpadem (vyhláška o odpadech), ve znění vyhlášky č. 22/2017 Sb. hl. m. Prahy, podle níž vlastník objektu přistaví sběrné nádoby na místo přistavení vzdálené maximálně 15 m od kraje (hranice vozovky a chodníku nebo krajnice) pozemní komunikace (zpravidla chodník), ze které se svoz odpadů provádí. Sběrné nádoby lze umístit na místo přistavení pouze v den svozu. Na území městských památkových zón je doba pro umístění sběrných nádob na místo přistavení maximálně 3 hodiny před a po určené době svozu. Porušení dané povinnosti se měl žalobce dopustit konkrétně tím, že jako vlastník bytového domu na adrese X, Praha 2, ležícího na území městské památkové zóny Vinohrady, Žižkov, Vršovice, ponechal dne 4. 10. 2021 v čase 11:36 hodin a dne 29. 11. 2021 v čase 11:06 hodin sběrnou nádobu na směsný komunální odpad o objemu 1 100 litrů na chodníku před domem v ulici X, Praha 2, čímž měl ponechat tuto sběrnou nádobu umístěnou na místo přistavení mimo určený svozový den.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasí s tím, že by mohl být potrestán za přestupek, jestliže mu v plnění uložené povinnosti bránily okolnosti objektivní povahy, tudíž plnění povinnosti pro něj nebylo objektivně možné. Ve smyslu čl. 50 odst. 3 a 4 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“), mají být v mezidobí nádoby umístěny na jiném místě, z něhož mají být přistaveny ke svozu. Pro bytový dům je rozhodující odst. 3 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, který stanoví, že pokud v domě nelze vymezit prostor pro vlastní zařízení na shromažďování komunálního odpadu, musí být v přiměřené vzdálenosti mimo dům vymezena plocha pro umístění sběrných nádob na komunální odpad s napojením na pozemní komunikaci. Vzhledem ke stáří domu nebyly v domě vyčleněny ani kolaudovány žádné prostory pro umístění sběrných nádob. Žalobce nemá k dispozici ani žádnou plochu, kam by mohl nádoby umístit. Žalobce sice připustil teoretickou možnost umístit nádoby „za domem“, ale prostor za domem je k tomu jednak naprosto nevhodný z hlediska hygienických podmínek a jednak není napojen na pozemní komunikaci, a tudíž nesplňuje základní podmínku stanovenou vyhláškou, když se nejedná o plochu s napojením na pozemní komunikaci.
3. Žalobce tak nemá žádný prostor, kam by mohl umístit sběrné nádoby v souladu s právními předpisy hlavního města Prahy v době mimo svoz a odkud by je mohl přistavit ke svozu. Pokud tedy žalovaný ve svém odůvodnění uvádí, že nejsou splněny podmínky ust. § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon o odpovědnosti za přestupky), neboť žalobce má možnost umístit nádoby jinam než na chodník, přehlíží jiná ustanovení právních předpisů, která toto neumožňují.
4. Vynaložení veškerého úsilí je třeba chápat jako požadavek na splnění toho, co je rozumné a přiměřené okolnostem. Požadavek žalovaného na umístění nádob za domem žalobce

s ohledem na shora uvedené není přiměřený, neboť žalobce by tím zřejmě porušil § 6 písm. b) vyhl. č. 5/2007 Sb. hl. m. Prahy.

5. Žalovaný zároveň namítá, že žalobce mohl požádat o povolení záboru veřejného prostranství. Žalobce se však o této možnosti dozvěděl až v souvislosti se zahájením přestupkového řízení. Možnost požádat o povolení záboru je však dle žalobce z hlediska spáchání přestupku neuklizení nádob po svozu irrelevantní. Povolení záboru pro účel umístění nádob totiž znamená, že osoba, které bylo povolení uděleno, nemá jiné prostory pro umístění nádob než na pozemní komunikaci, a že je tedy oprávněna ponechat je na pozemní komunikaci i po svozu. Jelikož žalobce tuto možnost rovněž objektivně nemá, je dle jeho názoru naplněn ve vztahu k projednávanému přestupku liberační důvod spočívající v tom, že ani přes veškeré úsilí, které lze vyžadovat, nemá objektivně možnost sběrné nádoby po svozu uklidit. Tvrzení žalovaného, že přistavení nádob nepřímo zajišťuje ochranu veřejných prostranství před neoprávněným zábořem, nelze brát v potaz, neboť obec byla zákonem o odpadech zmocněna k stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, nikoli k ochraně proti zábořům veřejného prostranství, k čemuž slouží jiné právní předpisy.
6. Žalobce doplňuje, že pokud by měl v době kontroly povolení k zábořu prostranství pro umístění sběrné nádoby, přestupku, který je mu kladen za vinu, by se nemohl dopustit. Liberační důvod dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek ovšem předpokládá, že se osoba přestupku dopustí, ale za splnění podmínek stanovených v § 21 se odpovědnosti za přestupek zproští.
7. S ohledem na výše uvedené se jeví výše pokuty jako zcela zjevně nepřiměřená, neboť nemohl-li žalobce objektivně splnit povinnost, která je mu uložena, je jakákoliv sankce za porušení takové povinnosti nespravedlivá, a tudíž nepřiměřená.
8. Žalobce má rovněž za to, že v řízení byla porušena jeho procesní práva. Žalovaný jakožto správní orgán je podle § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinen opatřit si podklady pro vydání rozhodnutí a zjistit všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Ačkoliv liberační důvod je povinná prokázat právnická osoba, nezbavuje to správní orgán povinnosti opatřovat si pro své rozhodnutí podklady, včetně podkladů ve prospěch toho, komu má být povinnost uložena. Jestliže žalovaný, ačkoliv z tvrzení žalobce zjistil, že tento nemá žádný prostor pro umístění nádob, nezajistil důkazy ve prospěch žalobce nebo jej aspoň neupozornil na skutečnost, že toto tvrzení nemá za prokázané, porušil tím žalovaný právo žalobce na spravedlivý proces.
9. V rámci řízení žalovaný rovněž odňal žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný sice žalobci poskytl lhůtu k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, avšak zároveň jej upozornil na skutečnost, že v odvolacím řízení byly nově porovnány jen dva podklady, a to: a) sdělení společnosti X, a. s. (dále jen „svozová společnost“), o svozových dnech určených v rozhodném období října – listopadu 2021 pro nemovitost na adrese X, Praha 2, včetně výpisu z interního systému na plánování svozu a b) sdělení odboru dopravy Úřadu městské části Praha 2 ohledně řízení o zvláštním užívání komunikace v místě ulice X, Praha 2 – Vinohrady. Z odůvodnění

rozhodnutí žalovaného je však zcela zřejmé, že při svém rozhodování vycházel i z nahlížení do katastru nemovitostí, když si zjišťoval informace o pozemku sousedícím s pozemkem, na němž se nachází dům žalobce, a z webových stránek svozové společnosti. Tyto podklady si rovněž opatřil žalovaný v rámci odvolacího řízení (předtím se ve spisu nenacházely), avšak žalobce na ně neupozornil a žalobce se k nim nemohl vyjádřit.

10. Žalobce rovněž setrvává na své námitce, že podklady opatřené žalovaným neprokazují spáchání přestupku žalobcem, když pořízené fotografie považuje za nepřikazné.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný má za to, že vina žalobce byla v přestupkovém řízení beze vší pochybnosti prokázána a uložená sankce odpovídá závažnosti spáchaného protiprávního jednání. Vyhláška o odpadech rozlišuje na straně jedné tzv. místo přistavení (místo, kam mají být sběrné nádoby umístěny toliko v určený svozový den nebo v určenou dobu svozu) a na straně druhé tzv. stálé stanoviště sběrných nádob, což je místo, kde jsou sběrné nádoby trvale umístěny mimo svozové dny či svozový čas.
10. Kde se mohou stálá stanoviště sběrných nádob na směsný komunální odpad nacházet, vyhláška o odpadech určuje spíše deklaratorně. Dle § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech vlastník objektu umístí sběrné nádoby na směsný komunální odpad v domovním vybavení či na jiném místě k tomu určeném v souladu s jiným právním předpisem. Primárně je zde předpoklad, že jednotlivé objekty jsou vybaveny místností určenou pro odkládání odpadu nebo lze sběrné nádoby umístit na stavebním pozemku. V historických objektech, kde nebyla původně žádná speciální místnost pro uložení odpadu navržena, mohlo být následně takové vhodné místo vymezeno, ať již například ve vnitrobloku obytné zástavby nebo ve vhodně upraveném prostoru v rámci objektu samotného. Tím se však možnosti umístění stálého stanoviště sběrných nádob nevyčerpávají. V případě větších celků bytových domů byla zřizována stavebně upravená stálá stanoviště sběrných nádob přímo při pozemních komunikacích. Lze ojediněle najít případy, kdy nezbude než stálé stanoviště sběrných nádob zřídit na pozemní komunikaci i mimo místo k tomu stavebně speciálně upravené. V takovém případě však k umístění sběrných nádob musí v souladu s jinými právními předpisy vydat souhlas (povolení) silniční správní úřad, neboť se bude zjevně jednat o formu zvláštního užívání pozemní komunikace.
11. Pro projednávanou věc je podstatné, že místo, kde žalobce mimo svozové dny umístil sběrnou nádobu, nebylo jako stálé stanoviště sběrných nádob vymezeno ani stavebně, ani povoleným zábořem jinak stavebně k tomu speciálně neupravené pozemní komunikace. Žalobce tak nebyl oprávněn využít chodník komunikace M. jako stálé stanoviště sběrných nádob, ale mohl zde umístit svou sběrnou nádobu na místo přistavení pouze v časech určených vyhláškou o odpadech. Vyhláška o odpadech sleduje nastavením povinností vlastníků objektů primárně řádnou organizaci svozu směsného komunálního odpadu, ovšem při současném zohlednění i jiného veřejného zájmu na ochraně veřejných prostranství a jejich obecného užívání. Vyhláška se nespokojuje pouze s tím, že sběrné nádoby jsou v době svozu dosažitelné svozovými prostředky, ale zároveň vyžaduje, aby se sběrné nádoby na místech přistavení vyskytovaly jen po dobu skutečně potřebnou pro provedení svozu odpadu, a nezatěžovaly tak zbytečně trvale vzhled a

možnosti užívání veřejných prostranství, typicky chodníků jako součástí pozemních komunikací. Bylo tedy na žalobci, aby svou sběrnou nádobu umístil mimo určenou dobu svozu do domovního vybavení své nemovitosti, ať již přímo uvnitř objektu či na přilehlém vnitrobloku, nebo aby případně zajistil legální vymezení stálého stanoviště sběrných nádob na pozemní komunikaci s tím, že není úlohou žalovaného předjímat, zda by s žádostí na zřízení takového stálého stanoviště sběrných nádob žalobce uspěl či nikoliv. Pokud však žalobce neoprávněně přistavil sběrnou nádobu na pozemní komunikaci i mimo určenou dobu svozu, dopustil se porušení povinnosti stanovené vyhláškou o odpadech.

12. Žalobce je právnickou osobou, a proto je jeho odpovědnost za porušení právní povinnosti stanovené vyhláškou objektivní. Nebylo tedy povinností správních orgánů zkoumat míru zavinění žalobce ve vztahu k porušení právní povinnosti. Pokud měl žalobce v úmyslu zprostit se své objektivní odpovědnosti za porušení stanovené povinnosti, pak v souladu s § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky měl prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Nic takového však žalobce v řízení neučinil a svou obhajobu postavil na zcela obecném tvrzení, že mu v umístění sběrné nádoby do domovního vybavení bránily hygienické či bezpečnostní (protipožární) předpisy. Nikterak však nekonkretizoval, o jaké předpisy by se mělo přesně jednat, jaké zvažované varianty umístění sběrné nádoby tyto předpisy vylučují a proč. Při obecném tvrzení bez doložení konkrétních skutečností takové tvrzení podporujících a bez předložení či navržení důkazů, které by mohly tato tvrzení prokázat, nelze mít podmínky pro zproštění se objektivní odpovědnosti žalobce za spáchané protiprávní jednání za naplněné.
13. Jestliže žalobce dospívá k závěru, že mimo určenou dobu svozu musí být sběrné nádoby umístěny jen v domě nebo na ploše napojené na pozemní komunikaci, není jeho interpretace obsahu vyhlášky o odpadech správná. Vyhláška o odpadech neurčuje výčtem všechny možnosti, kde mohou být sběrné nádoby mimo dobu svozu umístěny. Pokud žalobce dovozuje, že daná ustanovení snad brání umístění sběrné nádoby žalobce ve vnitrobloku jím vlastněného bytového domu, pak je takový závěr mylný. Vnitroblok přiléhající k bytovému domu a sloužící potřebám tohoto bytového domu je součástí domovního vybavení v širším slova smyslu.
14. K argumentaci postavené na obsahu vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, žalovaný dodává, že tato vyhláška byla k 1. 10. 2014 zrušena a nahrazena jiným právním předpisem. Požadavky na výstavbu v hlavním městě Praze jsou v současnosti upraveny nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy). Dle čl. 51 tohoto nařízení mají být stavby vybaveny místností pro odkládání odpadu, která kapacitně odpovídá požadovanému účelu stavby, nebo mají být vybaveny místem pro umístění odpadních nádob situovaným na stavebním pozemku. Dané nařízení tedy umísťování sběrných nádob ve vnitrobloku nezapovídá. Jak vyhláška 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, tak i pražské stavební předpisy regulují projektování a realizaci staveb vznikajících až po nabytí účinnosti těchto předpisů, je tedy z povahy věci vyloučeno, aby stanovovaly způsob soustřeďování směšného komunálního odpadu v historické zástavbě.
15. Umístění sběrné nádoby na dané místo tedy není nijak podmíněno zajištěním přímého napojení vnitrobloku na pozemní komunikaci. Žalovaný v řízení vycházel i z vyjádření

žalobce samotného, který umístění sběrné nádoby ve vnitrobloku sám připustil v odporu proti příkazu vydaném Úřadem městské části Praha 2 pod č. j. MCP2/040790/2022/OSA-OPR-Cap, byť zároveň uvedl, že přistavování sběrné nádoby z tohoto místa je pro něj organizačně i technicky náročné (téměř nemožné). Žalovanému nicméně není jasné, proč by umístění sběrné nádoby v tomto prostoru, který je otevřený a provětrávaný, měly bránit hygienické předpisy, jak uvádí žalobce. O alternativní možnost vymezení stálého stanoviště sběrné nádoby přímo na pozemní komunikaci žalobce požádal až v návaznosti na zahájení daného přestupkového řízení.

16. Žalovaný zohlednil určité obtíže, které činí či může činit vymezování stálého stanoviště sběrných nádob v historické zástavbě při ukládání výše sankce. Žalovaný rovněž opatřil potřebné důkazy pro prokázání porušení povinnosti stanovené v § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech ze strany žalobce. Nebylo naopak povinností žalovaného, aby za žalobce prokazoval existenci liberačního důvodu a jednotlivé varianty umístění sběrné nádoby podroboval obsáhlému dokazování, které by jejich přípustnost potvrdilo či zcela vyloučilo. V případě zřízení stálého stanoviště sběrné nádoby přímo na pozemní komunikaci by ostatně taková povinnost například znamenala nutnost vyčkat na rozhodnutí silničního správního úřadu v dané věci, což by průběh přestupkového řízení v podstatě na dlouhou dobu zcela paralyzovalo. Tím by byla popřena zákonná úprava, která povinnost prokázat existenci liberačního důvodu jasně stanovuje osobě obviněné, tedy žalobci. Žalobce, zastoupený advokátem, však pouze obecně tvrdil určitou skutečnost, kterou nedoložil.
17. Pokud se jedná o tvrzené zkrácení práv žalobce neseznámením s podklady pro rozhodnutí postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný pokládá danou námitku za ryze účelovou. Žalobce vychází z části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný rozvedl úvahu o možnostech, které se žalobci v rámci obecního systému odpadového hospodářství hl. m. Prahy při objednávkách svozu směsného komunálního odpadu nabízejí. Upozornil tak žalobce na možnosti odlišné volby kapacity sběrné nádoby a četnosti jejího svozu nebo na možnost objednávky služby zanáška a vynáška sběrných nádob u svozové společnosti. Obsah webových stránek společnosti X, a.s. však nelze považovat za podklad pro žalobou napadené rozhodnutí. Dané rozhodnutí totiž není postaveno na úvaze, zda může či má žalobce využít danou službu nabízenou svozovou společností. Jde o informaci uvedenou na okraj, která může žalobci do budoucna pomoci v plnění jeho povinností stanovených vyhláškou o odpadech, nikterak se však nevztahuje k hodnocení samostatného skutku, pro který bylo přestupkové řízení s žalobcem vedeno. V daném kontextu lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 6 As 49/2019-27. Daná informace z webových stránek měla pouze žalobce s ohledem na princip dobré správy informovat o možnostech, které by mu plnění jeho povinností do budoucna ulehčily.
18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dopisem odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 2 ze dne 26. 5. 2021 vyzván k zajištění plnění povinnosti uložené vlastníkům objektů podle § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech a nádobu na směsný komunální odpad umístil do domovního vybavení. Žalobce byl touto výzvou zároveň

upozorněn, že pracovníci odboru životního prostředí budou i nadále umísťování nádob na směsný komunální odpad na chodnicích monitorovat a budou vedle této výzvy případně činit i další kroky nezbytné k zajištění odpovídajícího estetického vzhledu veřejných prostranství na území městské části Praha 2.

20. Součástí spisu je fotografie předmětné budovy (X, Praha 2) ze dnů 4. 10. 2021 v 11:36, 29. 11. 2021 v 11:06.
21. Odbor životního prostředí předal příslušnému odboru podnět ze dne 3. 1. 2022 k přestupkovému řízení na umístění kontejnerů na odpad trvale venku.
22. Příkazem odboru správních agend Úřadu městské části Praha 2 ze dne 26. 1. 2022, sp. zn. R-8/2022/OSA-OPR/Cap, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Žalobce se dopustil přestupku tím, že porušil povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce, když porušil § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech. Žalobci byla příkazem uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Pokuta tak byla vyměřena ve výši 1/40 zákonného rozpětí daného pro tento druh deliktu. Při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédl správní orgán jako k polehčujícím okolnostem ve smyslu § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zejména k tomu, že okolo předmětného kontejneru nebyl žádný nepořádek způsobený odpadem. Jako k přitěžující okolnosti ve smyslu § 40 téhož zákona přihlédl zejména k tomu, že se žalobce předmětného jednání dopustil i přes skutečnost, že byl prokazatelně vyzván k plnění povinností na úseku vyhlášky o odpadech, zcela bezdůvodně, dlouhodobě, a nejspíše proto, aby si usnadnil práci s přistavováním a odklizením kontejneru. Jelikož ke spáchání přestupku došlo ze strany právnické osoby, není v souladu s § 21 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky třeba prokazovat zavinění, neboť u přestupků spáchaných právnickou osobou nebo fyzickou osobou podnikající se uplatňuje objektivní odpovědnost bez ohledu na zavinění.
23. Žalobce proti příkazu podal odpor. Namítal, že povinnost uložená § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech nemá žádné rozumné opodstatnění. Dále uvedl, že v domě nemá žádný vhodný prostor pro umístění nádob. Přesouvání nádob do prostoru za domem je téměř nemožné organizačně i technicky a není v silách žalobce zajistit přítomnost osoby, která by byla ochotná a schopná nádoby vyndat a zandat ve stanovené době. Namítal, že nelze jako přitěžující okolnost považovat skutečnost, že byl na svou povinnost upozorněn výzvou ze dne 26. 5. 2021, neboť od této výzvy uplynula již delší doba. Žalobce uvedl, že se snaží plnit povinnost stanovenou vyhláškou, avšak její plnění vyžaduje z jeho strany nemalé úsilí, když jeho možnosti zajistit plnění této povinnosti jsou omezené.
24. Spis dále obsahuje oznámení zahájení řízení a předvolání ze dne 21. 2. 2022, dne 21. 3. 2022 proběhlo ústní jednání ve věci. Žalobce využil svého práva k věci nevypovídat. Následně využil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
25. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 4. 2022, sp. zn. R-8/2022/OSA-OPR/Cap, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán se neztotožnil s názorem obviněného, že podklady neodůvodňují závěr, že by se obviněný dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, neboť z podkladů není vůbec zřejmé, v jaké době měl být prováděn svoz a od kdy do

kdy mohl být kontejner umístěn na chodníku. Ze zprávy svozové společnosti jednoznačně vyplývá, kdy měl být svoz odpadu prováděn, a dále pak z fotografií, které jsou součástí spisového materiálu a které jsou výrazně označeny datem a časem pořízení, jednoznačně vyplývá, kdy konkrétně byly nádoby na odpad umístěny na pozemní komunikaci. K námitce žalobce, že z podkladů nevyplývá, že by se mělo jednat o kontejnery, za které odpovídá žalobce, správní orgán konstatoval, že žalobce v podaném odporu sám uvedl, že *„žádný prostor vhodný pro umístění nádob mimo pozemní komunikaci nemá k dispozici“*. Správní orgán tak má za to, že žalobce si je vědom, že nádoby na odpad umísťuje na pozemní komunikaci, neboť pro jejich umístění nemá žádný jiný prostor. Správní orgán nesouhlasil, že povinnost uklízet kontejnery do domu sleduje pouze estetické hledisko, uvedl, že tato povinnost je odůvodněna potřebou zajištění bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci jejími uživateli, kteří nejsou povinni přeskakovat nádoby na odpad a vyhybat se jim.

26. Žalobce podal proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu odvolání.
27. Žalovaný seznámil žalobce s nově pořízenými podklady a určil mu lhůtu 14 dní k vyjádření se k těmto novým podkladům před vydáním odvolacího rozhodnutí. Žalobce zaslal své vyjádření dne 28. 7. 2022.
28. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvoinstančního správního rozhodnutí. Potvrdil přitom, že se žalobce dopustil porušení povinnosti tím, že jako vlastník bytového domu ponechal dne 4. 10. 2021 v čase 11:36 hodin a dne 29. 11. 2021 v čase 11:06 hodin sběrnou nádobu na směsný komunální odpad o objemu 1 100 litrů na chodníku před domem v ulici X, Praha 2, čímž ponechal tuto sběrnou nádobu umístěnou na místo přistavení mimo určený svozový den. Žalovaný neshledal, že by v daném případě vznikly důvodné pochybnosti, že by datem a časem uvedeným na fotografiích, které jsou podklady rozhodnutí, bylo dodatečně manipulováno, nebo že by dané údaje neodpovídaly s ohledem na chybné nastavení fotoaparátu reálnému času. Žalovaný neshledal, že by byly pochybnosti ohledně identifikace sběrné nádoby. Vycházel přitom také z vyjádření žalobce v odporu, v němž žalobce uvedl, že pro umístění nádob nemá v domě žádný vhodný prostor. Také z odvolání žalobce je patrné, že odvolatel považuje možnost umísťovat sběrné nádoby do domovního vybavení za objektivně vyloučenou. Z těchto vyjádření žalovaný dovodil, že odpadová nádoba na směsný komunální odpad je dlouhodobě umístěna na chodník tvořící součást komunikace M. Lze mít za to, že se sběrná nádoba trvale nachází na chodníku, neboť její umístění do domovního vybavení nemovitosti dle žalobce nepřichází v úvahu. Pořízené fotografie zachycují jasně místo přistavení sběrné nádoby přímo před vchodem do domu X, Praha 2. Správní orgány mají povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neznačená to však, že by byly nuceny svým dokazováním vyvracet i spekulativní možnosti, které jsou vysoce nepravděpodobné až vyloučené. Žalovaný rozvedl část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zabývající se výší uložené sankce. Ve srovnání s jinými povinnostmi stanovenými vyhláškou o odpadech lze porušení povinnosti přistavit na místo svozu jen v určenou dobu hodnotit jako méně závažné. Také uvedl, že je možné zohlednit určité technické obtíže, které žalobce jako majitel historického objektu bez prostoru původním stavebním povolením účelově určenému pro odkládání odpadu činí plnění povinnosti dle § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech. Žalovaný shledal, že uložení pokuty při samé spodní hranici zákonného rozmezí odpovídá povaze a závažnosti přestupku žalobce. Nepřisvědčil námitce žalobce, že je výrok prvostupňového rozhodnutí zmatečný a

neurčitý. Přistoupil pouze k dílčím formulačním úpravám výroku rozhodnutí. Neshledal důvodnou ani námitku existence exkulpačního důvodu podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Je to právnická osoba jako obviněný, kdo musí prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobce nedoložil žádný doklad ke svému tvrzení, že umístění sběrné nádoby do domovního vybavení je v daném případě skutečně v rozporu s jinými veřejnoprávními předpisy. Žalobce zároveň ve svém odporu připustil teoretickou možnost umístění sběrné nádoby „za domem“. Z nahlížení do katastru nemovitostí žalovaný ověřil, že žalobce je kromě samotného bytového domu vlastníkem i pozemku parc. č. 2041, katastrálního území Vinohrady, který zabírá část vnitrobloku přiléhající k danému bytovému domu. Žalovaný zároveň uvedl, že dle veřejně přístupných webových stránek svozové společnosti může žalobce nahradit sběrnou nádobu o objemu 1 100 litrů několika menšími nádobami a zároveň si u svozové společnosti může objednat službu vynáška a zanáška sběrných nádob. Tvrzené vyšší náklady žalobce na zajištění svozu odpadu jiným způsobem nemohou samy o sobě odůvodňovat závěr, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku v daném případě zabránil. Zároveň se nabízí možnost požádat o vydání povolení zvláštního užívání pozemní komunikace, kdy by výjimečně mohlo dojít k legálnímu trvalému vymezení stanoviště sběrných nádob přímo na pozemní komunikaci. Takovým povolením však žalobce nedisponuje a pokud o takové povolení požádal, učinil tak až poté, co se dopustil projednávaného přestupku. Žalovaný shrnul, že žalobce nijak neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, a zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek tak v jeho případě nepřichází do úvahy.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení předcházejícího jeho vydání, v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žaloba není důvodná.
30. Podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje. Podle § 4 odst. 3 téhož zákona za přestupek podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč.
31. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Ads 356/2021-25, břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nese přestupce.
33. Podle § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech, ve znění vyhlášky č. 22/2017 Sb. hl. m. Prahy, vlastník objektu: přistaví sběrné nádoby na místo přistavení vzdálené maximálně 15 m od kraje (hranice vozovky a chodníku nebo krajnice) pozemní komunikace (zpravidla na chodník), ze které se svoz odpadů provádí; sběrné nádoby lze umístit na místo přistavení

pouze v den svozu; na území Pražské památkové rezervace je doba pro umístění sběrných nádob na místo přistavení maximálně 1 hodina před a po určené době svozu; na území městských památkových zón je doba pro umístění sběrných nádob na místo přistavení maximálně 3 hodiny před a po určené době svozu; pokud je na území Pražské památkové rezervace určená doba svozu odpadu od 1 hodiny (ráno) do 5 hodin (ráno), lze sběrné nádoby umístit na místo přistavení v době od 24 hodin do 6 hodin (ráno).

34. Žalovaný shledal, že se žalobce dopustil přestupku, neboť ponechal sběrnou nádobu na odpad na chodníku před domem v městské památkové zóně v čase mimo určený svozový čas stanovený v § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech. Žalobce namítal, že fotografie spáchání přestupku neprokazují a že nemohl být potrestán za přestupek, neboť mu v plnění uložené povinnosti bránily okolnosti objektivní povahy.
35. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že podklady opatřené žalovaným neprokazují spáchání přestupku žalobcem. Ze spisového materiálu vyplývá, že dle zjištění odboru životního prostředí byl kontejner na odpad umístěn na ulici M. č. X v čase provedení kontroly dne 4. 10. 2021 v čase 11:36 hodin a dne 29. 11. 2021 v čase 11:06 hodin. Toto zjištění odbor doložil pořízenými fotografiemi z těchto dnů. Městský soud souhlasí s žalovaným, že nevzniklo důvodné podezření, že by fotografie nezachycovaly sběrnou nádobu před domem vlastněným žalobcem a že by nebyly pořízené v čase, který je na nich uvedený. Žalobce sice namítá, že fotografie nejsou průkazné, neuvádí však žádné skutečnosti, které by na nich zachycený stav zpochybnil. Naopak, tvrzení žalobce o tom, že nemá možnost umístit sběrnou nádobu na jiné místo než chodník před budovou, podporují zjištění provedené touto kontrolou (viz odpor proti příkazu ze dne 9. 2. 2022).
36. Žalobce poukázal na znění § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech, která stanovila povinnost vlastníka objektu umístit sběrné nádoby na směsný odpad v domovním vybavení v souladu se zvláštními předpisy. Demonstrativně je v poznámce pod čarou zmíněn čl. 50 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, ve znění do 30. 9. 2014, který byl účinný v době přijímání vyhlášky o odpadech, a zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle čl. 50 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, ve znění do 30. 9. 2014, musí mít každý bytový dům zabezpečenou funkci shromažďování komunálního odpadu, utříděného podle druhů. Pokud v domě nelze vymezit prostor pro vlastní zařízení na shromažďování komunálního odpadu, musí být v přiměřené vzdálenosti mimo dům vymezena plocha pro umístění sběrných nádob na komunální odpad s napojením na pozemní komunikaci. Žalobce z uvedeného dovodil, že v době, kdy neprobíhá svoz, musí být sběrné nádoby umístěny v domě nebo na ploše napojené na pozemní komunikaci, přičemž má za to, že umístění do vnitrobloku neodpovídá uvedenému ustanovení vyhlášky. Žalobce tak má za to, že by umístěním sběrné nádoby do vnitrobloku porušil § 6 písm. b) obecně závazné vyhlášky 5/2007 Sb. hl. m. Prahy.
37. Žalovaný upozornil, že poznámka pod čarou nemá sama o sobě normativní charakter. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vnitroblok žalobcem vlastněného bytového domu je součástí domovního vybavení v širším slova smyslu. Zároveň doplnil, že vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byla ke dni 1. 10. 2014 zrušena a nahrazena jiným právním předpisem. Aktuálně jsou požadavky na výstavbu v hlavním městě Praze upraveny nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze. Žalovaný

zároveň upozornil, že vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy i pražské stavební předpisy regulují projektování a realizaci staveb vznikajících až po nabytí účinnosti těchto předpisů, nestanovují tedy způsob soustřeďování směšného komunálního odpadu v historické zástavbě.

38. Soud dále shledává správným závěr správních orgánů, že žalobce neprokázal, že by mu ve splnění povinnosti podle § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech bránilo objektivní skutečnosti. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobce již ve svém odporu připustil umístování nádob „za dům“ a jako bránící překážku uvedl potíže při přesouvání nádob z prostoru za domem z důvodu váhy naplněné nádoby a nutné přítomnosti osoby, která ve stanovenou dobu nádobu vynese a následně vrátí do prostoru za domem. Jako překážku žalobce zároveň uvedl náklady související s přítomností osoby, která je ochotna nádobu pravidelně ve stanovenou dobu vynést a zanést. Žalobce ve svém odporu namítal neslučitelnost umístění nádob s hygienickými a protipožárními předpisy v případě umístění sběrných nádob ve vnitřních prostorách domu. Ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 5. 4. 2022 žalobce uvedl, že mu v umístění nádob ve vnitřních prostorách domu brání povinnosti podle vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, a to zejména § 30 odst. 1 této vyhlášky, v němž je uvedeno, že při užívání stavby musí být zachována úroveň požární ochrany vyplývající z technických podmínek požární ochrany staveb, podle kterých byla stavba navržena, provedena a bylo zahájeno její užívání a § 30 odst. 3 vyhlášky, podle kterého nesmí být ohrožena volná průchodnost únikových cest. Je zřejmé, že i tyto námitky žalobce se týkaly umístění sběrných nádob ve vnitřních prostorách domu a nikoli ve vnitrobloku. Žalobce ve svém odvolání opět konstatoval, že bude trestán za neumístění nádob v domovním zařízení, avšak v případě jejich umístění v domovním zařízení by mohl být trestán jinými správními orgány. Žalobce uvedl, že svou povinnost nemohl splnit z důvodu konkurujících veřejnoprávních povinností. Ve své žalobě pak jako důvod, který mu brání v umístění nádoby do vnitrobloku, označil § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech.
39. Na základě zcela obecné námitky žalobce nelze shledat, že by ustanovení § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech bránilo žalobci v umístění sběrné nádoby za dům, tj. do vnitrobloku, a že by umístěním sběrných nádob do vnitrobloku došlo k porušení uvedeného ustanovení žalobcem. Jako objektivní skutečnosti bránící žalobci v umístění sběrné nádoby ve vnitrobloku městský soud nemohou být technické či organizační komplikace s tím spojené, na které žalobce odkázal ve svém odporu. Tyto komplikace městský soud nepovažuje za objektivní překážky v plnění povinností stanovených vyhláškou o odpadech.
40. Žalobce dále namítal, že ačkoliv tvrdil, že nemá žádný prostor pro umístění nádob, žalovaný nezajistil důkazy ve prospěch žalobce nebo jej aspoň neupozornil na skutečnost, že toto tvrzení nemá za prokázané, a tím porušil jeho právo na spravedlivý proces. Při jednání soudu žalobce doplnil, že žalovaný měl provést místní šetření k přezkoumání možností žalobce umístit sběrné nádoby na pozemek žalobce. Soud neshledal tuto námitku důvodnou. Žalovaný měl za prokázané, že došlo ze strany žalobce k porušení § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech. Z tohoto důvodu otázku možnosti umístit sběrnou nádobu na jiné místo než na chodník, posuzoval v souvislosti s § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. v souvislosti s možností uplatnit exkulpační důvod. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Ads 356/2021-

25, břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, nese přestupce. V rozsudku ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*případné liberační důvody musí prokazovat obviněný ze správního deliktu, nikoli správní orgán, který pouze posuzuje jejich důvodnost*“. Žalobce však nedoložil žádný doklad ke svému tvrzení, že umístění sběrné nádoby do domovního vybavení je v daném případě skutečně v rozporu s jinými veřejnoprávními předpisy, ať již v oblasti protipožární ochrany nebo ochrany veřejného zdraví. Zároveň žalovaný vycházel také z tvrzení žalobce v jeho odporu, v němž připouštěl umístění sběrných nádob „za domem“. Žalobce přitom žádným způsobem nedoložil, že by mu v umísťování sběrných nádob do tohoto prostoru bránily objektivní překážky. Ani při jednání soudu nebylo upřesněno, z jakého důvodu je nemožné sběrné nádoby do vnitrobloku umístit. V krajním případě měl žalobce, nemá-li skutečně žádnou možnost umístit sběrnou nádobu jinak než na pozemní komunikaci, možnost požádat o vydání povolení zvláštního užívání pozemní komunikace, čímž se také mohl spáchat přestupku vyhnout. Žalovaný povolení zvláštního užívání pozemní komunikace zjišťoval a oslovený silniční správní úřad ve své odpovědi uvedl, že je ve věci žádosti odvolatele vedeno řízení, které bylo zahájeno podáním žádosti dne 25. 3. 2022. Městský soud tak neshledal, že bylo povinností žalovaného, aby dále zjišťoval, zda žalobci v umístění sběrné nádoby mimo chodník brání objektivní skutečnosti. Měl-li žalovaný za to, že se na něj vztahuje § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo na něm, aby prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil.

41. Nejvyšší správní soud v minulosti ke zproštění se objektivní odpovědnosti uvedl, že k němu nedojde také v případě, pokud právnická osoba neprokáže, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona, a proto nestačí odkaz na to, že tato technicky možná opatření po ní nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické (viz rozsudek ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33). Komentář Jemelka, Vetešník, Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, 2020, C.H. Beck, k liberačnímu důvodu uvádí: „*Liberační důvod mohou představovat například přírodní katastrofy, které nemohla odpovědná osoba ovlivnit. Naopak tímto důvodem nemohou být takové překážky splnění právní povinnosti, které je osoba povinna překonat nebo odstranit (Vetešník, Jemelka, Potěšil, Vetešníková, Adameová, Bohuslav 2016 s. 7). Odborná literatura k tomu dodává: „Za vynaložení řádné péče je možno považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k zabránění porušování nebo neplnění právních povinností za běžných okolností.“ (Prášková 2013 s. 321)*“. Podle důvodové zprávy k § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se právnická osoba zproští odpovědnosti v případě, „*jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti*“. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013-28, vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno považovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium „*veškeré úsilí, které bylo možno požadovat*“, a nikoliv např. „*spravedlivě požadovat*“, „*požadovat s ohledem na poměry*“ a podobně).
42. Žalobce nepopsal a neprokazoval, že by vyvinul jakékoliv úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení zákona zabránil již před spácháním přestupku (dne 4. 10. 2021

v 11:36 a dne 29. 11. 2021 v 11:06). Žalobce až následně vyvinul určité úsilí, aby se v budoucnu nedopustil přestupku, a to tím, že dne 25. 3. 2022 požádal o umožnění zvláštního užívání pozemní komunikace M. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že byl dopisem ze dne 28. 6. 2021 informován o výsledcích šetření odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 2 a požádán, aby bezodkladně zajistil splnění povinnosti umístit sběrnou nádobu na směsný odpad do domovního vybavení jím vlastněné nemovitosti. Žalobce však neuváděl a ničím nedoložil, že by vyvinul jakékoliv úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil, alespoň po učinění této výzvy. Žalobce o povolení užívání pozemní komunikace požádal až po zahájení řízení ve věci spáchání přestupku (podle informací žalobce upřesněných při jednání soudu toto řízení dosud není ukončeno). Městský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce neprokázal, že před spácháním přestupku vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.

43. Žalobce polemizoval s žalovaným v názoru na případný vliv povolení dlouhodobého záboru chodníku na spáchání přestupku, žalobce však takový zábor povolený neměl, tato otázka je tak pro posouzení věci bez významu.
44. Žalobce považoval výši pokuty 2 500 Kč za zcela nepřiměřenou, neboť žalobce objektivně nemohl splnit povinnost, která mu byla uložena, a jakákoliv sankce za porušení takové povinnosti by byla nespravedlivá. Jak bylo vyloženo výše, ve správním řízení bylo prokázáno, že došlo k porušení § 6 písm. c) vyhlášky o odpadech. Žalobce zároveň neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Podmínky pro shledání viny žalobce tak byly naplněny, nelze tedy shledat, že jakákoliv sankce za porušení povinnosti žalobcem by byla nespravedlivá. Z napadeného rozhodnutí zároveň jednoznačně vyplývá, z jakého důvodu byla pokuta vyměřena v dané výši, přičemž žalovaný mimo jiné zohlednil skutečnost, že je žalobce vlastníkem historického objektu, v němž nebyl určen prostor pro odkládání odpadu, také zohlednil, že jednání nevedlo k ohrožení nebo poškození životního prostředí, nedošlo k úniku směsného komunálního odpadu do okolí, směsný komunální odpad byl převzat svozovou společností a dále s ním bylo řádně nakládáno v příslušných odpadových zařízeních. Žalobce neuváděl, jaké další okolnosti měly být hodnoceny v jeho prospěch. Správní uvážení o výši pokuty nevybočilo ze zákonných hledisek a není v rozporu s logickým úsudkem. Soud výši pokuty ve výši 1/40 zákonného rozpětí nepřiměřenou neshledal, námitka není důvodná.
45. Žalobce namítal, že žalovaný odňal žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný totiž poskytl žalobci lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, avšak zároveň jej upozornil na skutečnost, že v odvolacím řízení byly nově porýzeny dva podklady. Žalovaný vycházel i z nahlížení do katastru nemovitostí, když zjišťoval informace o pozemku sousedícím s pozemkem, na němž se nachází budova vlastněná žalobcem a z webových stránek svozové společnosti. Soud zjistil, že výpis z katastru nemovitostí a výtisk webových stránek svozové společnosti nejsou součástí spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl na uvedené dokumenty upozorněn ve výzvě k vyjádření k podkladům rozhodnutí a zároveň se tyto dokumenty nestaly součástí spisového materiálu, žalobce se s nimi nemohl seznámit a dozvěděl se o jejich zohlednění až z napadeného rozhodnutí.
46. K dokazování webovými stránkami lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, podle kterého je třeba obsah webových

stránek zachytit a učinit součástí spisového materiálu. V projednávaném případě však lze přisvědčit žalovanému, že výpis z katastru nemovitostí a informace z webových stránek svozové společnosti nebyly použity ke zjištění samotného skutku, ale pouze jako doplňující informace. Samotný žalobce již ve svém odporu připustil možnost umístit sběrné nádoby „za dům“ a ani v žalobě nerozporuje, že by za jím vlastněnou budovou byl vnitroblok. V průběhu řízení vedeného před správními orgány nenastaly pochybnosti, že je za žalobcem vlastněnou budovou prostor vnitrobloku. Zároveň samotná otázka, zda se za budovou nachází vnitroblok, či nikoli, neměla vliv na posouzení otázky, zda žalobce splnil své povinnosti vyplývající z § 6 písm. c) obecně závazné vyhlášky. Také žalovaným uvedené informace o různých službách svozové společnosti reagují na tvrzení žalobce o skutečnostech, které mu měly bránit v umístění sběrné nádoby na odpad do vnitrobloku, jsou radou, jak se do budoucna vyvarovat porušení zákona. Samotná skutečnost náročnosti manipulace se sběrnou nádobou přitom nemohla mít vliv na závěr správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku. Soud považuje za vhodné, aby i v těchto případech doplňujících informací nad rámec základního odůvodnění byly odkazované webové stránky součástí spisového materiálu a účastník se s nimi mohl seznámit, nejde však o vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 6 As 49/2019-27).

47. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. července 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.